

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoE/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122200737
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6122200737.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Alexandra Mojša, vo veci výkonu oprávneného O.. V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX N. - P. nad C., proti povinnej: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. H. 9, XXXXX S. FG, H. republika, v konaní o návrhu oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o úprave styku oprávneného s maloletou H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 38Em/1/2022-16 zo dňa 15.03.2022, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým uznesením okresný súd vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. 1.1 V odôvodnení predmetného uznesenia okresný súd uviedol, že oprávnený (ďalej v texte aj „otec“) sa podaným návrhom domáhal nariadenia výkonu rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/117/2014-359 zo dňa 23.08.2017, ktorým okresný súd upravil styk otca s maloletou H. (ďalej aj „maloletá“) tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou každý nepárny rok počas zimných sviatkov od 24.12. od 09.00 hod. do 03.01. nasledujúceho roka do 16.00 hod., každý páry rok počas veľkonočných prázdnin od Veľkonočného štvrtku, ktorým začínajú veľkonočné prázdniny od 09.00 hod. do Veľkonočného pondelka do 16.00 hod., každý rok počas letných prázdnin od 01.08. od 09.00 hod. do 21. 08. do 16.00 hod. Otec maloletej H. odôvodnil svoj návrh na výkon rozhodnutia tým, že dňa 24.12.2021 o 09.00 hod. sa zdržiaval na adrese svojho trvalého bydliska, aby si prevzal obidve deti. Matky detí sa nedočkal a na jeho telefonáty matka detí nereagovala. Matka detí už podľa oprávneného aj v minulosti niekoľkokrát úmyselne obmedzovala jeho styk s dcérami a úmyselne nerešpektovala rozhodnutia súdu. Od 23.08.2015 videl svoje dcéry len sporadicky, raz alebo dvakrát za rok, nevie ako sa majú, či sú v poriadku, či nijako netrpia a či navštevujú školu. Z uvedeného dôvodu sú podľa jeho názoru dlhodobo hrubo porušované jeho práva a práva jeho dcér. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia uviedol, že dňa 14.02.2022 mu bolo doručené vyjadrenie oprávneného, kde oprávnený uviedol, že medzi ním ako otcom maloletých detí, matkou detí a kolíznym opatrovníkom detí nedošlo k dohode o voľbe rozhodného práva, pretože ani Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Banskej Bystrici, ani jeho bývalá manželka s ním nekomunikujú. Poukázal na to, že maloletá dcéra H. má stále trvalý pobyt na území SR, na adrese N.. Z opatrovaneckého spisu okresný súd zistil, že maloletá H. (tak ako aj toho času už plnoletá dcéra XX.) pochádza z manželstva, ktoré bolo rozvedené. Maloleté deti boli po rozvode manželstva zverené do osobnej starostlivosti matky a otcovi detí bol upravený styk s deťmi (rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/19/2008-32 zo dňa 18. 03. 2008). Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/135/2012 - 72 zo dňa 14.02.2013 došlo k zmene - rozšíreniu úpravy styku otca detí s maloletými deťmi. Neodkladným opatrením nariadeným uznesením č. k. 31P/117/2014-214 zo dňa 19.08.2015 bol Okresným súdom Banská Bystrica udelený povinnej - matke detí súhlas na dočasné vycestovanie

maloletých detí na územie Talianskej republiky, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vo veci samej rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 31P/117/2014-194 zo dňa 24.06.2015, ktorým okresný súd okrem iného povolil vyťahovanie maloletých detí W. na územie Talianskej republiky. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/117/2014-194 zo dňa 24.06.2015 v časti týkajúcej sa povolenia vyťahovania maloletých detí W. do Talianskej republiky potvrdil, v časti úpravy styku, v ktorej bol návrh zamietnutý, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom č. k. 31P/117/2014-359 zo dňa 23.08.2017, právoplatným dňa 09.05.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoP/16/2018-390 zo dňa 24.04.2018 súd upravil styk otca s maloletými deťmi W. na každý nepárny rok počas zimných sviatkov od 24.12. od 09:00 hod. do 03.01. nasledujúceho roka do 16:00 hod., každý párný rok počas veľkonočných prázdnin od Veľkonočného štvrtku, ktorým začínajú veľkonočné prázdniny od 09:00 hod. do Veľkonočného pondelka do 16:00 hod. a každý rok počas letných prázdnin od 01.08. od 09:00 hod. do 21.08. do 16:00 hod. Miesto prevzatia a odovzdania bolo určené v mieste bydliska otca. Matke detí bola uložená povinnosť maloleté deti na styk s otcom pripraviť a otcovi ho umožniť. Zároveň bolo stanovené, že náklady spojené s cestovaním z miesta bydliska maloletých detí z Talianska do miesta bydliska otca na Slovensku a späť za účelom realizácie styku s otcom, sú povinní hradiť rodičia rovným dielom. Dňa 14.04.2020 oprávnený doručil okresnému súdu návrh na výkon súdneho rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/117/2014-359 zo dňa 23.08.2017. Uznesením č. k. 37Em/5/2020-6 zo dňa 07.05.2020 rozhodol Okresný súd Banská Bystrica o návrhu otca detí na výkon rozhodnutia tak, že vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie o výkon rozhodnutia zastavil. Predmetné uznesenie okresného súdu bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 8CoE/1/2020-16 zo dňa 29.06.2020.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia poukázal na ust. § 161 ods. 1 a 2 a § 9 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ďalej na čl. 8, na čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a na čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 a uviedol, že aby súd mohol vo veci konať, musia byť splnené podmienky konania, na splnenie ktorých súd prihliada kedykoľvek za konania. Konštatoval, že jednou z podmienok konania je aj existencia súdnej právomoci. Nedostatok súdnej právomoci je neodstrániteľným nedostatkom konania, ktorý keď súd zistí, nemôže vo veci konať a konanie musí zastaviť. V prípade veci s cudzím prvkom, ktorá môže byť daná s ohľadom na účastníkov konania alebo vzhľadom na predmet sporu, či iné okolnosti, súd postupuje podľa mnohostranných, či bilaterálnych zmlúv, ktorými je štát viazaný. V prípade, že takýchto zmlúv niet, súd posudzuje právomoc podľa kolíznych noriem vnútroštátneho práva. V danom prípade sa jedná o konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých detí v zmysle zákona č. 161/2015 Z. z., Civilného mimosporového poriadku („ďalej len „CMP“), ktorý nadobudol účinnosť od 01.07.2016 a nahradil zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok, na ktorý vo svojom návrhu na výkon rozhodnutia poukazuje oprávnený. V tomto konaní sa oprávnený domáha výkonu rozhodnutia, ktorým bol upravený jeho styk s maloletými deťmi, konkrétne v tomto prípade s maloletou H. XX., keďže staršia dcéra oprávneného V. W., nar. O. už dosiahla plnoletosť a nie je maloletým dieťaťom, a teda nie je ani účastníčkou tohto konania. Maloletá H. a aj jej rodičia sú slovenskí štátni občania, matka maloletej s maloletou žije v Taliansku, otec na Slovensku. Nakoľko ide o konanie o výkon rozhodnutia s cudzím prvkom, Slovenská a Talianska republika sú členmi Európskej únie, preto okresný súd aplikoval v danej veci Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 (ďalej aj „Nariadenie“), ktoré má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a do pôsobnosti ktorého patrí aj výkon rodičovských práv a povinností. Uvedené Nariadenie rieši otázku právomoci v čl. 8 až 13, pričom v článku 8 je zakotvená všeobecná právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností, teda aj ich výkonu, ktorá je daná obvyklým pobytom dieťaťa v čase začatia konania. Výnimky zo všeobecného princípu právomoci ustanovujú čl. 9, 10, 12 a 13. V čl. 9 Nariadenia je upravené zachovanie právomoci počas trojmesačného obdobia po presťahovaní dieťaťa do iného členského štátu. čl. 10 rieši súdnu právomoc v prípadoch únosu dieťaťa. čl. 12 upravuje dohody o súdnej právomoci a čl. 13 priznáva právomoc súdom členského štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, ak nemožno obvyklý pobyt dieťaťa určiť. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia uviedol, že vychádzajúc z odbornej literatúry a súdnej judikatúry, pojem obvyklý pobyt nie je presne definovaný v žiadnej právnej norme. Za obvyklý pobyt nie je možné automaticky považovať trvalý pobyt alebo bydlisko maloletého. Obvyklý pobyt nemožno stotožniť ani s výrazom bydlisko, ktorého súčasťou je úmysel v mieste bydliska sa zdržiavať. Skutočnosť, kde má maloleté dieťa obvyklý pobyt je potrebné určiť na základe súhrnu osobitných skutkových okolností každého prípadu, pričom obvyklým pobytom maloletého dieťaťa by malo byť miesto dieťaťa, ktoré zohľadňujúc rodinné, školské a sociálne väzby dieťaťa zosobňuje centrum jeho každodenného života. Okresný súd v otázke právomoci aplikoval čl. 8 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, pričom dospel k záveru, že v čase začatia konania o výkon

rozhodnutia je obvyklý pobyt maloletej v Taliansku (rovnako ako v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 37Em/5/2020). Konštatoval, že konanie o výkon rozhodnutia sa začalo na návrh oprávneného dňa 04.01.2022. Maloletá H. žije spolu s matkou dlhodobo v Taliansku, a to od septembra 2015, kedy súd povolil dočasné vycestovanie a následné vystaňovanie maloletej H. do Talianska. Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica sa na základe dožiadania súdu telefonicky skontaktoval s matkou maloletej, ktorá uviedla, že ona spolu s dcérami (H. a V.) žije v Taliansku, kde maloletá H. navštevuje školu. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia konštatoval, v danom prípade nie je možné aplikovať čl. 9 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, keďže predmetom konania nie je zmena úpravy styku. Maloletá H. nebola do Talianska premiestnená, ani v ňom nie je neoprávnené zadržovaná, čo vylučuje aplikáciu čl. 10 predmetného Nariadenia. Ďalej uviedol, že ani podľa čl. 12 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 nie sú splnené podmienky, pretože v čase začatia konania nebola prijatá právomoc slovenského súdu výslovne ani iným jednoznačným spôsobom. Nie je možné aplikovať ani čl. 13 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, nakoľko maloletá H. sa nezdržiava na území Slovenska. V uvedenej súvislosti dal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia do pozornosti, že v danom prípade ide o konanie o výkon rozhodnutia, kde podstatným je v zmysle čl. 47 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 miesto výkonu rozhodnutia, t. j. miesto, kde majú byť prijaté donucovacie opatrenia, ktorými sa výkon rozhodnutia realizuje a ktoré sú vynúiteľné len na území štátu výkonu, preto prípadné opatrenia nariadené v rámci konania o výkon rozhodnutia slovenským súdom by mali účinky len na území Slovenskej republiky a keďže sa povinná spolu s maloletou H. nachádza v Taliansku v zmysle rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/117/2014-194 zo dňa 24.06.2015, nemali by tieto opatrenia na území Talianska žiadny efekt. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd s poukazom na čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 vyhlásil, že nemá právomoc konať v tomto konaní o návrhu na výkon rozhodnutia a konanie v zmysle § 161 ods. 2 CSP a § 9 CSP zastavil. O trovách konania rozhodol v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na ich náhradu.

2. Proti predmetnému uzneseniu súdu prvej inštancie sa otec maloletej H. odvolal a v odvolaní uviedol, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie podáva odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu, pričom súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil. Otec maloletej H. poukázal v odvolaní na to, že súd povolil matke detí, spolu s v tom čase obidvoma maloletými deťmi vystaňovať sa do zahraničia - do Talianskej republiky, pričom tak urobil s odôvodnením, že vystaňovanie sa matky detí mimo územia SR s maloletými deťmi je súčasťou výkonu jej rodičovských práv a povinností. Rozhodnutie oprel o listinné dôkazy, ako je správa zo sociálneho zisťovania v Taliansku, prihlášky detí na individuálnu výučbu talianskeho jazyka, potvrdenia Štátneho školského riaditeľstva v Taliansku. Od 23.08.2015 videl svoje dcéry len sporadicky, raz alebo dvakrát za rok, nevie ako sa majú, či sú v poriadku, či nejako netrpia a či navštevujú školu. Týmto sú podľa odvolateľa dlhodobo hrubo porušované jeho práva a tiež práva jeho dcér. Deti, občania SR s trvalým pobytom na území SR nedobrovoľne, na základe rozhodnutia Slovenskej republiky žijú v malej miestnosti na poschodovej posteli s okienkom o rozmere 40 x 40 cm. Postupom okresného súdu bol obmedzený vo výkone svojich rodičovských práv výrazným spôsobom. Tak isto boli obmedzené práva jeho dcér, keď sa nemôžu stretávať s ním a s jeho rodinou. Súd svojím rozhodnutím zabezpečil len práva matky. Rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 38Em/1/2022-16 predchádzal postup súdu, ktorý ho ako žalovaného obmedzil vo výkone rodičovských a ústavných práv tým, že mu zmaril možnosť účinne uplatňovať jeho procesné práva. Rozsudok, ktorým súd povolil vystaňovanie detí do Talianskej republiky bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti, pretože súd mu nesprávnym postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Integrovanou súčasťou tohto práva je totiž aj právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Vystaňovanie maloletých detí súd povolil bez určenia ďalších zákonom predpokladaných skutočností, predovšetkým bez určenia styku otca s deťmi, keďže vycestovaním detí sa im zároveň menia životné pomery. Styk otca bol tak následne určený až rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 23.08.2017, teda po viac ako dvoch rokoch od prvotného rozhodnutia okresného súdu zo dňa 24.06.2015. „Tento rozsudok sa aj tak neplní, preto navrhuje tento rozsudok zrušiť od počiatku ako zmätočný“. V závere odvolania otec maloletej H. uviedol, že trvá na podanom odvolaní a navrhuje mu vyhovieť.

3. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie oprávneného (otca maloletej H.) v súlade s ust. § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario)

a odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

4. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (podmienky konania).

5. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

6. Podľa § 9 CSP, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

7. Podľa čl. 8 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

8 Podľa čl. 47 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, vykonanie sa riadi právnym poriadkom členského štátu výkonu.

9. Podľa čl. 47 ods. 2, 3 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, akýkoľvek rozsudok vynesený súdom iného členského štátu a vyhlásený za vykonateľný podľa oddielu 2 alebo osvedčený v súlade s článkom 41 ods. 1 alebo článkom 42 ods. 1 sa vykoná v členskom štáte výkonu za rovnakých podmienok, ako keby bol vynesený v tomto členskom štáte. Najmä rozsudok, ktorý bol osvedčený v súlade s článkom 41 ods. 1 alebo článkom 42 ods. 1, nemožno vykonať, ak je nezlučiteľný s neskorším vykonateľným rozsudkom.

10. Podľa čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto Nariadenia nemá právomoc konať, a ktorá patrí podľa tohto Nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

11. Po prejednaní odvolania oprávneného odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie vyplývajú skutkové zistenia súdu prvej inštancie (odsek 4 odôvodnenia odvolaním napadnutého uznesenia). Z obsahu odvolania oprávneného však nevyplýva, že by oprávnený skutkové zistenia súdu prvej inštancie, podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci (o návrhu na výkon rozhodnutia) namietal, teda že by spochybnil, že maloletá H. žije s matkou v Taliansku a ani nepopiera jej obvyklý pobyt v Talianskej republike.

12. Súd prvej inštancie následne vec správne právne posúdil a to z nasledovných dôvodov: Podľa § 3 Civilného sporového poriadku, súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súd v každom prípade musí skúmať právomoc konať v súkromnoprávnej veci z dôvodu, že existencia právomoci patrí medzi základné podmienky, za ktorých môže súd konať. V prípade, ak súd zistí nedostatok procesnej podmienky, ktorý nie je odstrániteľný, musí konanie podľa § 161 ods. 2 CSP zastaviť.

13. Skúmanie právomoci súdu Slovenskej republiky upravuje Civilný sporový poriadok v § 9 Civilného sporového poriadku. V tomto zákonom ustanovení je uvedené, že ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

14. Právomoc súdu inej krajiny skúma súd z dôvodu, že podľa článku 7 ods. 2, veta druhá Ústavy Slovenskej republiky, právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

15. Dvojstranná Zmluva medzi ČSSR a Talianskou republikou o právnej pomoci v občianskych a trestných veciach, uverejnená v Zbierke zákonov pod č. 508/1990 Zb. ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí o tom, že 06.12.1985 bola v Prahe podpísaná zmluva medzi Československou socialistickou republikou a Talianskou republikou o právnej pomoci v občianskych a trestných veciach (uvedená zmluva je stále platná a účinná), právomoc súdu Slovenskej alebo Talianskej republiky vo veciach výkonu rozhodnutia maloletých detí nerieši.

16. Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27.11.2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie ES č. 1347/2000 sa od 01.03.2005 uplatňuje v Talianskej republike aj v Slovenskej republike. Cieľom tohto Nariadenia bolo určiť pravidlá, podľa ktorých sa určuje súd, ktorý má právomoc na riešenie manželských vecí a otázok rodičovskej zodpovednosti v sporoch týkajúcich sa viac ako jednej krajiny a určiť pravidlá uľahčujúce uznávanie a výkon rozsudkov vydaných v jednej krajine v druhej krajine.

17. Ustanovenia Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o právomoci v článkoch 8 až 14 obsahujú ucelený systém princípov právomoci na určenie členského štátu, ktorého súdy majú právomoc vo veci konať. Nariadenie určuje iba členský štát, ktorého súdy majú právomoc, nie vecne a miestne príslušný súd v rámci tohto členského štátu. Súd, na ktorý bol doručený návrh vo veci rodičovských práv a povinností s medzinárodným prvkom musí vykonať analýzu svojej právomoci. Predovšetkým skúma svoju právomoc podľa všeobecného princípu zakotveného v článku 8 Nariadenia a pokiaľ je vylúčená jeho právomoc

podľa tohto článku 8, musí skúmať existenciu právomoci aj podľa článkov 9 až 13. Súd prvej inštancie postupoval pri skúmaní svojej právomoci na výkon rozhodnutia slovenského súdu v súlade s článkami 8 až 13 Nariadenia a dospel k správne mu záveru, že právomoc slovenského súdu nariadiť výkon rozhodnutia vydaného v Slovenskej republike na území Talianskej republiky nie je daná. V prejednávanej veci sa mohla právomoc súdu členského štátu založiť len podľa obvyklého pobytu dieťaťa v členskom štáte v čase začatia konania. Obvyklým pobytom maloletej H. v čase začatia konania, čo nespochybňuje ani odvolateľ, bola Talianska republika. Po tomto zistení bolo povinnosťou súdu prvej inštancie podľa článku 17 Nariadenia vyhlásiť, že nemá právomoc konať vo veci a podľa § 9 a 161 ods. CSP konanie zastaviť. Súd prvej inštancie postupoval teda podľa zákona.

18. Správnosť názoru súdu prvej inštancie o tom, že vo veci výkonu rozhodnutia má podľa článku 8 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 právomoc konať členský štát EÚ, v ktorom má maloleté dieťa obvyklý pobyt, potvrdzujú aj súdom prvej inštancie citované články 47 Nariadenia upravujúce podmienky, za akých sa vykoná v členskom štáte výkonu rozsudok vydaný súdom iného členského štátu a tiež článok 48 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o praktických opatreniach na výkon práva styku, podľa ktorého súdy členského štátu výkonu prijímajú praktické opatrenia na zabezpečenie výkonu práva styku, ako aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 31.05.2018 vo veci C-335/17, kde je v bode 16 uvedené, že príslušnými súdmi na vykonanie rozhodnutia o práve styku s dieťaťom vo všeobecnosti a v súlade s článkom 8 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 sú súdy členského štátu, v ktorom má dieťa obvyklý pobyt v čase začatia konania.

19. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že pokiaľ otec maloletých detí v odvolaní zdôrazňuje, že maloletá H. je občanom Slovenskej republiky, je potrebné uviesť, že v prípade výkonu rozhodnutia o práve styku s maloletými deťmi nie je rozhodujúce ich štátne občianstvo, ale ich obvyklý pobyt.

20. Na základe uvedených skutočností - z dôvodu nedostatku právomoci - odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol z dôvodu, že návrh na ich priznanie podľa § 57CMP podaný nebol.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).